

Příloha časopisu

Kohout

LÉTO 2020

**Moje pěkná letní
vzpomínka**

Seniorky v českořebovském Domově nám vyprávěly o svých vzpomínkách na léto. Laskavě souhlasily i s jejich uveřejněním, aby si ostatní uživatelé Domova mohli při čtení těchto zážitků společně s nimi zavzpomínat i na své mládí.

První tábor s Junákem

Dnes ve věku 88 roků žiji s krásnými vzpomínkami na tento tábor, co mě dal: krásný vztah k přírodě, upřímnost mezi všemi účastníky, pomoc, když jsem ji potřebovala, rady a poznatky pro nás neocenitelné a pro naše ochotné vedoucí samozřejmě.

Bylo to v roce 1946. Přihlásila jsem se na první Junácký tábor. Ještě mám ten znak – tu lilii. To mě bylo 14 roků. Byly to moje poslední prázdniny na základní škole.

V červenci jsme přijely na tábor do Koutů nad Desnou. Byl hotovej, stany už stály. Do stanů jsme se rozdělily po dvou. Tím to vlastně

všechno začalo. Já jsem byla s Věrou Dlouhou. To byla Kopretina. Já jsem byla Chita (Čita).

Ty přezdívky jsme měly všichni z Junáku, já jsem chodila do Junáku na Parník. Když jsme se trochu seznámily, tak jsme rozmýšlely o jménech. A já byla Chita, protože jsem se pořád smála. Menší holky byly Světlušky, těm bylo asi deset roků. V oddílu byla tak čtyři děvčata – já si vzpomínám na Veverku, Kopretinu, já byla Čita a tu další už nevím.

Na táboře nás bylo určitě přes dvacet. Bylo tam šest a šest chatek naproti sobě, takže kolem třiceti i s vedoucími. Ty byly taky z Junáku, už byly dospělé, přes 18 roků jim bylo.

Tábor byl za vsí, uprostřed lesa. Pod strání, pod tábořem byla řeka. Tam jsme se myly. I nádobí se tam mylo. Neměly jsme tam teplou vodu.

Ráno jsme měly rozcvičku, pak jsme se šly umýt do té řeky a pak nám přečetly program.

Vařily jsme s vedoucí kuchařkou. K té byly každý den dvě pomocnice. Šly jsme třeba na borůvky a měly jsme knedlíky s borůvkami. Nějaká polívka se taky uvařila. Kuchyň byla veliká, vybavená. Tam jsme i obědvaly. Jídelna a kuchyň byly spojené a dobře zajištěné proti špatnému počasí, zakryté nepromokavýma plachtama.

Na táboře jsme plnily bobříky. Bobřík byl hladu, odvahy, mlčení, orientace.

Bobřík orientace – to jsme dostaly buzolu, mapu a určený cíl cesty. Nesměly jsme se nikoho ptát a prostě jsme musely jít. První můj výlet byl na Praděd. To byl celodenní výlet, z těch Kout pěšky, až na Praděd. A jenom ta moje skupina. Musely jsme to dojít podle buzoly a pak zas zpátky. Celý den jsme šly. Pořád. To bylo dost kilometrů, nejmíň 12 a možná ještě víc. Ale bylo to krásný, prostředí, rozhledy. Zastávky jsme měly, když jsme došly na Ovčárnu, nebo na Švýcárnu a nahoře jsme si daly oběd. Trochu jsme si odpočinuly a šly

jsme dál, po vrcholcích Jeseníků. Večer jsme musely všem celý výlet popisovat.

Bobřík mlčení – to jsme se normálně zúčastňovali úkolů, ale nesměli jsme vůbec promluvit a to bylo strašně těžký. Třeba jsme měli míčovou hru, zavolali na mě, já jsem promluvila a byl konec. Musela jsem to dělat znovu. Až na druhý pokus jsem to udělala.

Bobřík hladu – To bylo celý den nejíst a až při večeři jsem byla ohodnocená, jestli jsem ho dostala. Ten byl lehkej, to se vydrží. Od 6 do 6 to bylo.

Nejhorší byl bobřík odvahy. Na to plnění jsem celý den myslela. A celý to provedení chtělo hodně odvahy. To bylo o půlnoci, přel les do vesnice, ke zvoničce. Tam jsem měla zprávu nechanou. A tu jsem musela zpátky přinést. To bylo tak 2-3 kilometry, přel les, hlubokej a o půlnoci. Bylo to strašně tajemný, protože pod námi byl tábor starších Junáků – rádců. Občas nás navštívili a vymejšleli na nás různé věci, mě třeba říkali „Počkej, až půjdeš přes les, tak

uvidíš.“ Já měla strach, velkej, byla tma jako v ranci.

Šla jsem přes les, přišla jsem do Kout. To bylo těsně po válce. Tehdy v Koutech bylo dost Němců a všechno to teď bylo vystěhovaný, samý prázdný domky. Všude vrzaly dveře a vypadalo to, jako když tam někdo chodí. Ta zvonička byla asi 100 metrů do vesnice. Nikde žádný světla nebyly, jako lampy ve městě. Vesnice byla ponořená do tmy a teď najít tu zvoničku, abych donesla zprávu, jinak bych to neměla splněný. No byla to nejmíň hodina, než jsem došla tam a zas zpátky.

Já došla na zvoničku a úkol splnila, ale nějaký to neudělaly, ty menší by nešly ani za nic.

Návštěvy tam povolený nebyly, celý ty tři neděle, co jsme tam byly, tak žádné návštěvy. To neexistovalo.

Měli jsme táborák a museli jsme vypravovat různý příhody, o pozorování přírody, v lese o stromech, bylo to poučný. Každý den jsme měli sraz u vlajky a řídili se programem. Ten

jsme museli plnit. Měli jsme i maškarní, takovej karneval. Každý musel mít masku a tu jsme si museli sami pořídit z věcí, který jsme měli. Třeba holky si daly na sukýnky kolečka a byly z nich беруšky. Nebo si vzaly noční košile a byly to víly. Nebo si udělaly ozdoby z papíru, vzaly si na hlavu klobouk... To už je let. Sedmdesát roků a všechno to úplně vidím před sebou...

Když se blížilo loučení, byli jsme všichni smutní, ale zas jsme byli rádi, že se vracíme domů. Byl to kus samostatnosti a krásného kamarádství.

Cesta do Jugoslávie – nynějšího **Chorvatska**

Byli jsme parta, která se skládala ze 4 rodin. Každá rodina jela svým autem.

První den byla naše zastávka v Maďarsku u Balatonu. Přes den jsme se procházeli po Balatonu a koupali se v něm. Přespávali jsme u

lesa ve stanu. Moc dobře tam vařili a také to bylo místo, kde jsme poprvé ochutnali langoše.

Druhý den cesta pokračovala. Cesta byla špatná, hrozná. S auty nastaly problémy. Dokonce jsme museli v noci zastavit a přečkat noc v autech na kraji silnice. V noci nás chtěl předjet nějaký autobus. Silnice, na niž jsme za sebou stáli, byla úzká a hned vedle nás byl sráz dolů. Seděli jsme v autech a báli se, nakonec nás autobus krokem předjel. To jsme zažili takovou hrůzu, že jsme mysleli, že se tam zabijeme.

Ráno jsme se zorientovali a hledali vesnici, kam jsme měli dojet. Ta vesnice se jmenovala Žrnovnice a nachází se u Splitu. Museli jsme se na cestu doptávat, ale nakonec se nám podařilo jí najít. Rodina, která nás tam očekávala, se jmenovala Markovičova. Žena se jmenovala Věra a její muž se jmenoval Marin. Chtěli nás ubytovat u nich doma, ale řekli jsme jim, že u nich spát nebudeme, že budeme spát na jejich zahradě pod stany.

Měli jsme pro ně dárky, hlavně kombinačky a ručníky – ty neměli. Marin toužil po botách. Měli tam sice všechno, ale boty moc neměl. Tak jsme mu je v Čechách koupili a dovezli. Chodili jsme na procházky do Splitu. Věra chodila do Splitu prodávat jablka, a tak nás párkrát vzala s sebou. Vedle zahrady, kde jsme měli postavené stany, byla řeka. Několikrát jsme se v ní i koupali. Vařili jsme si sami, ale občas nás pozvali i oni k nim, třeba na kuře.

Pobyli jsme v Jugoslávii 3 neděle. Tam bylo tolik věcí k mání!! Například čokoláda – to byly takové tabule čokolády, kakao a hlavně rifle!! Holky byly šťastné jako blechy!

My jsme jugoslávsky rozuměli, ale mluvili jsme česky a také i oni nám rozuměli. Moje dcera ale jugoslávsky uměla.

Poznali jsme jejich život. Nebyli bohatí, ale byli moc pracovití. Celou dobu, kdy jsme tam byli, pracovali ve Splitu. Na návštěvu k nim chodil Petr, kterému říkali „Péro“. Bavit se i s námi.

Když přeskočím nějakou dobu, tenkrát na

pochod Kopa v Lanškrounu přijel (ten Petr) k nám společně se svým kamarádem.

Cesta to byla pěkná. Je to cesta na celý život. Mnohokrát jsme na ni vzpomínali.

Tři krátké vzpomínky...

Splav

Synovi byly 3 roky, teď mu je 63 roků. Bydleli jsme v Rybníku. Otevřeli jsme dveře, hned za nimi byla veřejná cesta. Bylo to hned u lesa. Kousíček dál byl splav, kam se chodily všechny děti koupat.

Syn chtěl jít ven, mohl být venku, jelikož nikde v blízkosti nejezdila auta. Hrál si u schodů.

Šla jsem se podívat, kde je. Nebyl tam. Šla jsem se podívat ke splavu, chodil se tam koupat se staršími sourozenci. Mladík mi ho nesl v náručí. Povídal mi, že malý chtěl přejít splav a smeklo se mu to. Spadl, po splavu se

koulel dolů. Tam se koupaly větší děti a jeden mladík to viděl a chytil ho do náruče.

Vosy

Jela jsem s vozíčkem na dřevo. Nevěděla jsem, co tam mohu očekávat. Viděla jsem hromadu klacků. Řekla jsem si, že si jich pár vezmu. Jak jsem první klacek povytáhla, tak se objevilo vosí hnízdo a dostala jsem žíhance do každé nohy. Vzpomněla jsem si na svého tatínka, jak jsme chodily na vycházky do lesa, že mně tady jednou štípla vosa, tatínek se mnou šel k potůčku a natřel mi nohu bahnem z potoka.

Chalupa v Hliníkách

Léta jsme trávili na chalupě v Hliníkách. Většinou jsme trávili čas na zahradě. Já na zahrádce a manžel opravoval chalupu. Jednou za čas jsme opékali buřty.

Po pár letech jsme přistavěli verandu. Kamna tam byla. Sousedí chalupáři byli také, ale o

kousek dál. Bylo to fajn, jelikož jsme si neviděli se sousedy do talíře.

Mládí v Litomyšli

Já jsem se měla dobře a mám krásný vzpomínky na mládí. Měla jsem hrozně hodný rodiče. V Litomyšli jsme měli domeček.

Tatínek tam dělal na dráze. V Litomyšli dráha končí, dál už nevede. Vždycky jsem šla ze školy kolem točny, tam otáčeli mašiny. Tam jsem mávala na tatínka. Někdy mě vzal na mašinu, to jezdila ještě pára.

Maminka byla dobrá hospodyně, uměla vařit, šila peřiny. Šila z husího peří. To už se dnes koupit nedostane. Byla to taková všeumělkyně. Jednou jí přinesli slepici, která nechtěla zobat a maminka ji uzdravila.

U nás hodně lidi chovali kozy. To bylo za války, mlíko bylo na lístky. A když ty kozy měly mít kůzlata, tak pro maminku přišli, aby koze pomohla. A ona za to dostala třeba kůzle. Tak

jsme pak měli třeba i kůzlečí řízky. To bylo hodně vzácný, za války nic nebylo. Maso, mlíko, to bylo všechno na lístky.

Já měla moc hezký dětství, měla jsem hodný rodiče, maminku i tatínka. S tatínkem jsem hodně jezdila na kole, nebo jsme jezdili i s maminkou na výlety. Protože jsme měli lístky na dráhu.

V Litomyšli je Smetanův dům. Tam je to krásný. Často tam hráli operu, a to jsem já milovala. Když přijeli hrát operu třeba z Prahy, tak jsem tam musela bejt.

V Litomyšli filmovali Filozofskou historii a pak ten film Mladá léta, jak přijel Jirásek do Litomyšle. Přihlásily jsme se s kamarádkou do komparzu a dva dny jsme dělaly křoví.

S kamarádkou nás nastrojili, načesali, já měla kytičkovaný šaty a koš na ruku. Nakupovala jsem ovoce, to byly umělý atrapy. Anebo tam byla spořitelna, my jsme z oken mávaly šátkama, jak přijížděl Jirásek. To byl náš úkol.

Dostaly jsme za to 150 korun. To byly pěkný peníze. A pak jsme se viděly v tom filmu. To už jsem měla maličkou dceru. Tu mi tenkrát hlídala maminka.